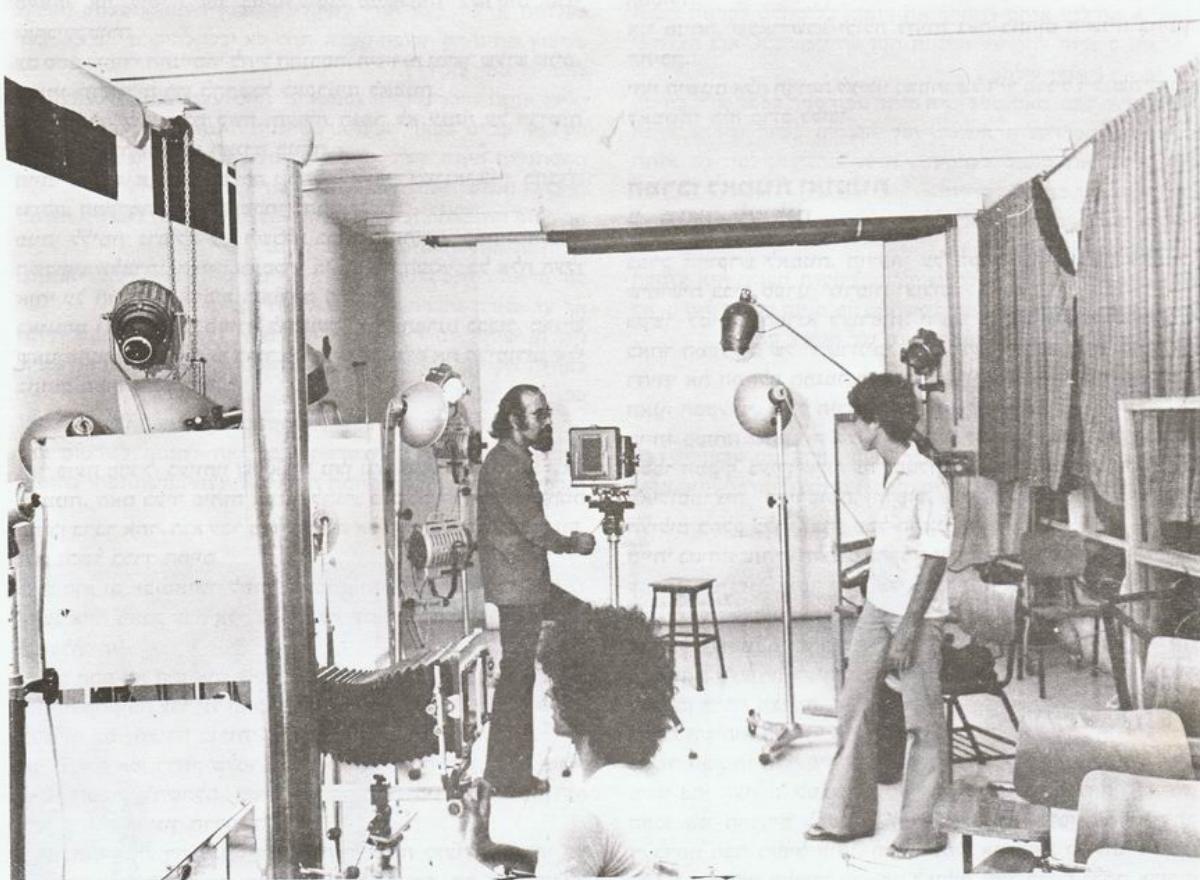

ד"ר פועה מנצ'יל—בן-טוביים

חיה ומעש

**לזכרו של ד"ר יוסף שלמה מנצ'יל ז"ל
תרס"ג-תש"ג**

במעברה לצילום

הלבורניטום הטכניים לחימיה. אלו מוכנים בהחולט להקמת המגמה לצילום. את החימיה הדרישה להם, הם יוכלו ללמוד במעברה שלנו לחימיה. גרפיקה, ציור ואמנות הם יכולים ללמידה במבהה זהה שאחת יושב בו, וכוכבו שם יקבלו את כל המקצועות העיוניים הדרושים במסגרת בית"ס התיכון המקיף".

נפרדנו, על מנת להיפגש בירושלים במשרד החינוך והתרבות, באגף המקצוע ההיסטורי.

ירדתי שלפנינו עוזר עוברה רבה כדי ללבש את התכניות. נסעהו גם אל מועצת הפועלות כדי להבטיח לעצמנו קצת "סיווע כלכלי" הבטיחו לי תרומה קטנה. שנוסחה דוקא באמצעות הימים לידיהם:

In Memory of Louis Berley and Gabriel Berley inscribed by Anna and Daniel Berley Crampond, New York

גם זו לטובה. כל התחללה קשה.
וכך נחרץ הגורל על הקמת המגמה לצילום.
לי היה ברור שנתחיל בה, והוא מה!
הבעיה שלי הייתה כמוכן למצוא את המעדרים המתאימים.

הציגתי את עצמי בפני האורה. את ד"ר פועה מנצ'ל שמי אופנברג, אני מפקח על מגמות לצילום מטעם החינוך המקצועי העל-יסורי. נשלחתי אל מנהל בית"ס התיכון הרתמי, כדי להציג לו מגמת צילום. המנהל ענה לי שאיננו מעוניין, והיפנה אותי אליך.

השתומםתי ושתקתי. לא גוליתי לו את רחשיו ליבי. בעבר רגע מסיפור החודרתני, הומנתי אוורו על עמו אל האגף המקצועי. עליינו את המדרגות, לפניו הפלקט "הדמיוני" על בית"ס התיכון המקיף לעתיד. עברנו על פניו אולם השפטות, נכנסנו אל אולם האמנות — ציור, ובקשתי לשבת. מර אופנברג הסתכל מסביב, נראה לי שהוא הופעתם למראה עינויו.

בעבור כמה רגעים של שתקה, הוא אמר לי: "מכל מה שאני רואה מסביב, אתם באמות מוכנים לקליטת מגמה לצילום". עניתו לו: למשהו אנו מחכנים אותה. אני מוחפשת כמוון תקציבים. אני יודעת שאנו בשלהי קליטת מגמה לצילום". הובלתו אותו אל חלון אחד ואמרתי לו: "אתה רואה, וזה בנין

עם פרישתי מבית הספר התיכון בסוף שנת 1971, התחלתי לעבוד באופן עצמאי לצילום טכני תעשייתי, התהוו אוטו אובי, והוא חום שב הדיק, הריאליים, האבסטרקט והדמיון אינם פוגעים אחד בשני, אלא משלימים זה את זה. במשך תקופה זו העצגי מסדר תערוכות, הוציאתי לאור מסדר אלבומים מצולמים, ואת התכניות שאנו רוצה להציג לא כל יהיה לבצע, אך האופטימייסט שבי אומר כי אצליח.

ד"ר פועה מנצ'ל:
על הצלחת המגמה לעזים, על היעור שמצא גואל בחו"י, איןנו צריכים להזכיר.

אגם, הוריו של גואל דורי, הגיעו מפרס לבאר-שבע. גואל כו"ם ומורה לצילום בבית הספר התיכון. לפני שנים רבות לו התפקיד. הוא פיקפק, אני דיברתי על לייב שקבל את העבודה. העיקר הוא גם הצליח להקים משפחה יפה, אשה מניעלי השואה ממורח-איירופה שהיא מעצבת-פיננס, שני בנם חמורים ושני כלבים לתפארת. המשפחה זהה בחולט חלק מן המשפחה אשר נורו לצללים נפלאים בביתiley לבאר-שבע ישנה בת הנדרת, שושלת

לכלבים לבית דורי גואל.
months after leaving school, I began to work independently in technical photography, mostly for industry. I was involved in film development, photochemical processes, and various types of photography. I also worked on film editing and projection. I produced several albums of my own photographs and exhibited them in various galleries. I was involved in the field of cinema and photography, and I was interested in the relationship between the two arts.

העובדתי לאחת ממעברות הצילום הגROLות והמשובכות של צה"ל. כאן היה עלי להפגין ולישם את החומר שלמדתי בתיכון. לאחר מספר סינויים התחלתי להיקלט בעבודה, אך נוכחתי לדעת שלי להשלים הרבה יותר ותירגולת, כדי לאבד ידע וניסיון.

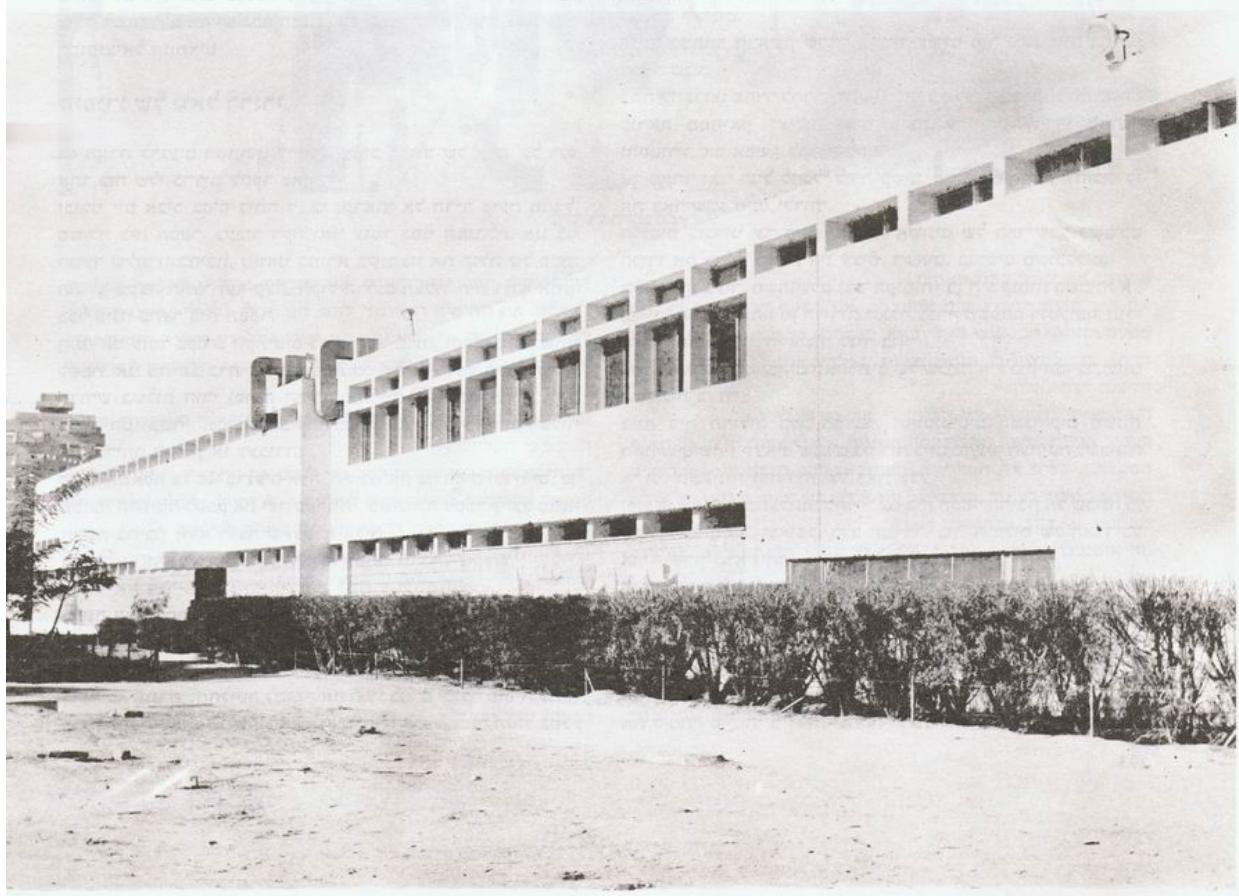
וכורדים לו היללות בהם הייתה ישב לאחר יום העבודה בטיסס, מנסה ותרגם ספרות מקצועית. מצלם בצלמות חידושים, עורך נסיבות ומסיק מסקנות.

שנה לאחר מכן, החליט מפקד המערה לפרש מצה"ל ובמקומו גויס אדם אחר שניהול המערה הוטל עליו.

הוואיל ובאותה התקופה הייתה המשיך הכביר, היה עלי להכין אותו ובעובודה, ובאופן טבעי עבר ניהול המערה לידי. בהגיע יום שחורי מצה"ל, פנו אליו מפקדי בקשה לחותם קבוע למספר שנים. לאחר מחשבות רבות ומעמיקות הגיעו למסקנה שמצחיתו את כל אפשרות הקיום וההתקפותה המקצועית בתחום הצבאי והחלתי לפרש.

בוחודשים הראשונים לשחרורי החלתי לחזור לביה"ס המקיף, בו למדתי, והפעם כמורה. עבדתי שם מספר חדשים, ונסיבות שונות החלטתי לפרש גם ממש. בזאת עברתי במגמה לצילום לאתמי מוקובל את הפער בין הימים בהם למדתי, לבני הימים בהם לימודי — ימי עבודה שם כמו זה: הצד הוחלף לציוויל חידושים, המעברות היו מסודרות, וסטודנטים להפארת שימוש את תלמידיו המגמה.

המגמה לצילום

ולסיוו:

המגמה לצילום היפה ל"הגדה" של הצלחה. מחלולות היו של גואל דרורי ומדרכו בחיים בתוך צלם-אמן, אثم מבנים שהסתערות על המגמה הוא מתרודת; שנה שנה היא מוציאה מחור שמצויא את דרכו בחיים.

ובאשר לצורפות?

נאמר לו, שלא נמצאו מועדרים למגמה זו, והיא נעלה מתחן התכנית האדריכלית" הפרושה לפניהם, יחו עם כל העיזור הנפלש בזמננו "מחקר רצני" כדי להתקין אותו.

המגמה לציורפות הייתה נעה בתחום "ג'י-ען" של מגמות אמנותיות-אוניות: שרטוט וגרפיקה בלוות פפס, צילום, אולם לצירור לביצוע טכניקות שונות, בלוטות-ארונות-תוווגה ואוצר של תחנות לשם לימוד תלמידות האמונות. בוסף עליהם חוגים, כפי שישופר עליהם תלמידו אלהו טובל, בחוגים לצורפות" לתלמידי בית"ס גם לתלמידי המקיפים החורים היה מתגבש גרען נפלא שוחר "אמנות הצורפות" שהיה יוצר ברוחו של "בודיס שׂ וְלַ" עתודה רצינית של צורפים עיריים היונקים מ"מורשת אבות", אבותיהם ממש שהגינו עינם לאשר-שבע.

באר-שבע הייתה וככה לעטרה של כסף, אשר קרניה היו מגיעות עד לאבני אילית החינניות.

נאמר לי גם המורה עובה את הנגב. יתכן, אך בנוסח "חפש את הטמן" — הנוסחה הנפלאה אשר כל אוורי הפתח עדרין וקוקים לה עד ימינו — הייתה מגלת מורה חדשה.

בית הספר המקיף הששי, אשר בראשו עומרת הגב' לאה גולדשטיין שעברה במיחצתי שנים יומיים, עומר "לחדר את המגמה לצורפות" לחפש ציור חדש" וולחזר את העטרה לישנה".

אני מאחלת לירידתי לאה הצלחה רבה, לקרה חידוש מעשי בראשית בעשור הרבעי של המדרינה. שא נא עיניך וראה מן המקום אשר אתה שם, צפונה ונגבנה וקדמה יומה.

כלב הזאב שלנו

במגמה לצילום

ההורם של התלמיד, האם בת לאקדמאי מגרטינה, פקפקו כולם וחד אס המגמה לצילום תחתם לרשות "היוקרה" המקובלות. באם כדי להם לחצטרף אל שביל היסורים של המגמה לצילום.

על כל פנים, החלמץ סיים את למוויו בוגמו זו, וכל המשפחה, הבן וורו מורזים עם גורל זה שנפל בחלקם, ולא שכחו להזמנן אותי לטפס סום.

אכן, את העיקר שכחתי. עם הקמת מגמה חדשה, רודע לכבר המשחק שאני משחקת "חפש את המתמן", הווה אומר: את המורה — המדריך.

אתם רואים, אפילו למפקח לצילום שגעה מטעם הפיקוח המקצועני של משרד החינוך, אין וורה בכיסו. עד ימינו אנו חסרים למקיפים הגדולים והנכבדים באורי פיתוח המוראים המתאימים, למרות כל הנסיבות.

בימים ההם, בשנת 1954, לא ניתן תמריצים לא קידומי וותק ולא הבטחות לשנים שבתיות. ישנתי עם באויל לא-בריש בעשוה חדשים באכנסית הנעור, וכשרכשתי דירת וולים בקצת השכונה ג', עוד לא היו האוטובוסים המצחיקים שאוות מוכיר גואל דרורי בכתבהו. גם לשנה שבתיות לא זכית בחווי.

אם כך הרבה, מה יש לי לחזע למורה לצילום, והוין אפשר למצוא אותן?

כונאה של הויה חנן אותי בחוש בלשוי. גליות בקיבוץ "דביר" בחור עיר. מניצול השאה בחונגריה, אשר קיבל בילדותו בחונגריה חינוך טוב בבית הוריו, ולמד גם אצלם. בקיבוץ "דביר" הוא התullah בכשור הציוצים על חבירו, והוא חולט לעיו לרכו חזוגים לחובבי צילום במוסגרת הקיבוצית.

דוד אומדר פניו אליו בבקשתו לקבל את אישור הקיבוץ ללמידה אצלנו צילום שלושה ימים בשבוע. קיבוץ דברי נאות בבקשתו ושחרר אותו בימים הדרושים. כמוון שהתעוררה בעית האשל, דמי נסעה ואסננה. כאשר מוקן האשל התאזרח, ובמושי התבצע, חומני אותו ללון בביתי, כדי שנוכל לבצע את המשימה. כך הוא הפך לבני-בית, וביעיר היה צורך לשוחח על העברות במגמה, על התלמידים, לקלט את העידור הדרוש, לעבור בתנאים קשים, וכו' וכו'. המשימה הייתה קשה.